

Sygn. akt IV KO 57/22

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **Ł. D.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 6 lipca 2022 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania,
zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 maja 2008 r., II AKa [...],
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w B.
z dnia 8 lutego 2008 r., sygn. akt III K [...]
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł :

odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Skazany Ł. D., pismem datowanym na dzień 18 maja 2022 r., złożył wniosek o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu, albowiem będzie wnosił o wznowienie postępowania sądowego, gdyż ujawniły się nowe okoliczności.

Powyższe pismo zostało potraktowane jako wniosek o wznowienie postępowania i zarejestrowane w Sądzie Najwyższym pod sygnaturą IV KO 57/22.

Zarządzeniem z dnia 14 czerwca 2022 r. skazany Ł. D. został wezwany do wskazania, jakie to - po wydaniu orzeczenia - ujawniły się nowe fakty lub dowody, które miałyby stanowić podstawę wniosku o wznowienie postępowania, pod

rygorem odmowy przyjęcia wniosku i bez potrzeby rozważania kwestii wyznaczenia obrońcy z urzędu.

W odpowiedzi na powyższe zarządzenie skazany Ł. D. w piśmie z dnia 24 czerwca 2022 r. wskazał, że został skazany bez żadnych dowodów, odniósł się do treści zeznań niektórych świadków, wskazał na brak obserwacji sądowo-psychiatrycznej oraz nieobecność na rozprawie obrońcy – adw. K. R. („proces toczył się bez adwokata”). Podniósł również, że „nie stać go na adwokata z wyboru, ponieważ odbywa długoletnią karę pozbawienia wolności”.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania jest bezzasadny w oczywistym stopniu.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie ma miejsce także wtedy, gdy wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2019 r., V KO 36/19, LEX nr 2696944; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2019 r., V KO 28/19, LEX nr 2696924*).

Taka sytuacja występuje w niniejszej sprawie, albowiem wskazywane przez wnioskodawcę okoliczności nie wpisują się w żadną z podstaw wznowieniowych. Podstawa *propter nova*, na którą powołuje się Ł. D. dotyczy bowiem sytuacji, w których po wydaniu orzeczenia ujawniły się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze (art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.). Tymczasem żadna z podniesionych przez niego okoliczności w piśmie z dnia 24 czerwca 2022 r. nie jest tego rodzaju, aby zasadnie można było twierdzić, że po wydaniu prawomocnego wyroku skazującego ujawniły się rzeczywiście nowe fakty lub dowody, przedtem nieznanne, wskazujące na to, że skazany nie popełnił przypisanego mu czynu. Taką nowością nie jest z pewnością subiektywna ocena zebranego w sprawie materiału

dowodowego, dokonywana przez skazanego lub też wykazywanie w nim ewentualnych braków.

Skazany Ł. D. był w toku postępowania poddany badaniom przez biegłych lekarzy psychiatrów, którzy nadto byli uzupełniająco przesłuchani na rozprawie (k-1666), a kwestia ewentualnej obserwacji w zakładzie leczniczym jest uzależniona od wniosku biegłych, którzy takiego w omawianej sprawie nie złożyli (zob. art. 203 § 1 k.p.k.).

Jeżeli natomiast chodzi o zagadnienie obecności obrońcy na rozprawie, to gdyby okoliczności podnoszone przez skazanego polegały na prawdzie, to wówczas wznowienie postępowania winno nastąpić z urzędu, a nie na wniosek, zgodnie z art. 542 § 3 k.p.k. Analiza akt sprawy dowodzi jednak, że skazany podczas procesu miał obrońcę z urzędu – adw. K. R., która uczestniczyła w rozprawie, a tym samym nie zachodzi przesłanka, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. Gdy zaś obrońca przedłożyła zaświadczenie lekarskie o chorobie, termin rozprawy w dniu 11 stycznia 2008 r. został odwołany (k-1731). Natomiast nieobecność obrońcy na ogłoszeniu wyroku (k-1776), nie stała na przeszkodzie jego ogłoszeniu (art. 419 § 1 k.p.k.). Tego rodzaju zarzutów nie podnosiła zresztą obrona ani w apelacji, ani w kasacji, a i takich nie dopatrył się Sąd Najwyższy oddalając postanowieniem z dnia 12 stycznia 2009 r. (sygn akt III KK 336/08) kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną.

Jedynie na marginesie warto zaznaczyć, że wniosek o wznowienie postępowania, na korzyść, może być wniesiony w każdym czasie, byleby tylko spełniał on wymogi przewidziane w przepisach procedury karnej. Nadto, jak wynika z informacji przesłanej z Aresztu Śledczego w B., skazany Ł. D. posiada do własnej dyspozycji środki finansowe w kwocie 2176,87 zł i zajęć komorniczych nie posiada.

Mając na uwadze powyższe rozważania, nie stwierdzając okoliczności, które uzasadniałyby wszczęcie postępowania z urzędu, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, co czyniło zbędnym rozpoznanie kwestii wyznaczenia skazanemu obrońcy z urzędu.

[as]

